

Sygn. akt II KO 46/22

ZARZĄDZENIE

Dnia 23 czerwca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

w sprawie z wniosku **M. B.**

skazanego z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu
narkomanii

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 23 czerwca 2022 r.,

kwestii dopuszczalności przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania
zakończonego postanowieniem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 10 listopada 2021
r., sygn. akt II AKo [...], o oddaleniu wniosku o wznowienie postępowania
zakończonego wyrokiem Sądu Okręgowego w L. z dnia 16 października 2021 r. w
sprawie V Ka [...], zmieniającym wyrok Sądu Rejonowego w L. z dnia 2 lutego
2018 r. w sprawie IX K [...],

**na podstawie art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1
k.p.k. i w zw. z art. 540 § 1 k.p.k.**

zarządził

**odmówić przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania jako
niedopuszczalnego z mocy ustawy.**

UZASADNIENIE

W dniu 31 marca 2022 r. do Sądu Apelacyjnego w [...] wpłynął wniosek M. B.
o wznowienie postępowania zakończony postanowieniem Sądu Apelacyjnego w
[...] z dnia 10 listopada 2021 r., sygn. akt II AKo [...], o oddaleniu wniosku o
wznowienie postępowania zakończony wyrokiem Sądu Okręgowego w L. z dnia
16 października 2021 r. w sprawie V Ka [...], zmieniającym wyrok Sądu

Rejonowego w L. z dnia 2 lutego 2018 r. w sprawie IX K [...]. Postanowieniem z dnia 27 kwietnia 2022 r., sygn. akt II Ko [...], Sąd ten uznał się za niewłaściwy i przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Najwyższemu, który zarejestrował ją w dniu 11 maja 2022 r. pod sygnaturą II KO 46/22. Jak wynika z treści wniosku, został on oparty o podstawę *propter falsa* (art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k.), ponieważ skarżący utrzymuje, iż w związku z postępowaniem wznowieniowym dopuszczono się przestępstwa – wiązać się to miało z zachowaniem prokurator A. B. G., która – według skarżącego – nie dopełniła swoich obowiązków i przekroczyła swoje uprawnienia (w szczególności nie zawiadomiła o możliwości popełnienia przestępstwa w związku z tym, że „treści zapisów audio a stenogram nie potwierdzają się ze stawianymi zarzutami” oraz „rażąco przekroczyła swoje uprawnienia poświadczając świadomie nieprawdę w dokumencie mającym znaczenie prawne”).

Pomijając fakt, że czyn, o którym mowa w art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k., musi być ustalony prawomocnym wyrokiem skazującym, a na taki skarżący nie wskazuje, stwierdzić należy, iż wniosek jest niedopuszczalny z mocy ustawy.

Przepis art. 540 § 1 k.p.k. stanowi, że wznawia się postępowanie sądowe zakończone prawomocnym wyrokiem. W orzecznictwie i doktrynie przyjmuje się, że wniosek o wznowienie postępowania sądowego zakończonego prawomocnym wyrokiem nie dotyczy wszelkich orzeczeń wydawanych przez sądy. Instytucja wznowienia postępowania odnosi się przede wszystkim do orzeczeń kończących postępowania, w których wypowiedziano się w kwestii odpowiedzialności karnej, a więc tych postępowań, które dotyczą zasadniczego przedmiotu procesu karnego. Do takich postępowań nie można zaliczyć postępowań w przedmiocie wznowienia postępowania, w szczególności tych, które oparte zostały na podstawie z art. 540 § 1 k.p.k. Postępowanie wznowieniowe jest zainicjowane na skutek nadzwyczajnego środka zaskarżenia, a przedmiotem rozpoznania jest weryfikacja wystąpienia w czasie procesu lub po jego zakończeniu enumeratywnie wskazanych w ustawie sytuacji, stanowiących podstawy wznowienia. W konsekwencji prowadzi to do wniosku, że instytucji wznowienia postępowania nie można odnosić do prawomocnie zakończonego postępowania o wznowienie (zob. postanowienia

Sądu Najwyższego z dnia 20 maja 2010 r., V KO 47/10 i z dnia 9 lipca 2013 r., II KO 17/13; odmiennie co do dopuszczalności wznowienia z urzędu – postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 marca 2010 r., III KO 96/09; w literaturze wyrażono także pogląd o dopuszczalności wznowienia postępowania o wznowienie – zob. D. Szumiło – Kulczycka, Prawne warunki dopuszczalności wznowienia postępowania sądowego, w: Środki zaskarżenia w procesie karnym. Księga pamiątkowa ku czci prof. Zbigniewa Dody, red. A. Gaberle, S. Waltoś, Warszawa 2000, s. 224).

Konsekwencją przyjęcia stanowiska, iż nie jest możliwe wznowienie na wniosek strony, oparty w szczególności na przesłankach z art. 540 § 1 k.p.k., postępowania o wznowienie zakończonego uprzednio prawomocnym orzeczeniem sądu o oddaleniu wniosku strony, jest stwierdzenie, że wniosek skazanego M. B. jest niedopuszczalny z mocy ustawy, co pociągnęło za sobą odmowę jego przyjęcia, stosownie do przywołanych na wstępie przepisów procedury karnej.